

**MALDOS APAŠTALAVIMO
TARNYSTĖS ŽINIARAŠTIS**

Šv. Kazimiero parapija

2018m. rugsėjis

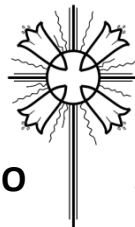
Visagalis Dieve, meldžiam Tave,
kad Šv. Kazimiero užtarimu,
Tau tarnautume šventai ir teisingai.

DARBO DIENA

PRAŠOME JŪSŲ MALDŲ UŽ SEKANČIAS INTENCIJAS:

- ***Kad Afrikos žemyno jaunimas galėtų įgyti išsilavinimą ir dirbti savoje šalyje.***
(popiežiškoji rugsėjo mėnesio intencija)
- Kad kasdien tartume “Šloviname Tave, Kristau, ir garbiname Tave, nes per savo kryžių atpirkai pasaulį.”
- Kad Bažnyčioje pašaukimų skaičius į kunigystę ir vienuoliškąjį gyvenimą didėtų, ir kad Dievas laimintų ir globotų pašaukimų direktorių darbą.
- Kad tie, kurių gyvenimuose vyrauja šališkumas, smurtas, ar neapykanta, atsiverstų.
- Kad tie, kurie dirba verslo srityje, elgtųsi sąžiningai ir etiškai, ir būtų dori prieveizdai Dievo akivaizdoje.
- Kad Dievas laimintų kun. Bacevičių ir Pastoracinę ir Finansų Tarybas, jiems siekiant užtikrinti Šv. Kazimiero parapijos ateitį.
- Kad visi parapijiečiai suprastų jų atsakomybę užtikrinti Šv. Kazimiero parapijos ateitį teikiant finansinę paramą, remiant lėšų telkimą, įsijungiant į parapijos veiklą, dalinantis įdėjomis ir, visų svarbiausia, meldžiantis.
- Kad mūsų parapijos bendruomenė augtų tikėjimu, viltimi ir artimo meile.
- Kad Dievas laimintų varguolius, ligonius, liūdinčius, vienišus, benamius ir bedarbius.
- Kad visi, kurie meldžiasi, būtų užtikrinti maldos galia.

KAS NAUJO

ŠV. KAZIMIERO PARAPIJOJE?

rugsėjo 7d. – **Pirmojo mėnesio penktadienio Eucharistijos garbinimas ryte 8:00 - 9:00v.r.** bažnyčioje

rugsėjo 8d. – **Blynų pusryčiai**

rugsėjo 12d. – **Eucharistijos garbinimas vakare 6:00-7:00v.v.** bažnyčioje

RUGSĖJO MĖNESIO ŠVENTASIS

ŠV. ROBERTAS BELLARMINE

vyskupas, daktaras
(1541-1621)

rugsėjo 17d.

“Iš tikrųjų, didis atpildas laukia tų, kurie laikosi tavo įsakymų. Pirmasis ir didžiausias įsakymas padeda tam žmogui, kuris jo laikosi – o ne tajam Dievui, kuris duoda įsakymą. Ir dar, visi kiti Dievo įsakymai tobulina žmogų, kuris jų laikosi. Jie jam teikia tai, kas jam reikalinga. Jie jį moko ir apšviečia, ir padeda jam tapti šventu ir palaimintu.” (Šventasis Robertas Bellarmine)

Robertas Bellarmine gimė Italijoje. Jis buvo trečiasis dešimties vaikų šeimoje. Dievobaimingos šeimos vadovaujantys principai buvo malda ir tarnystė kitiems. 1560m. Robertas įstojo į Jėzaus Draugiją, jėzuitus. Eidamas mokslus Romos kolegijoje jis pasižymėjo išmintimi, ir buvo pirmasis jėzuitas profesorius Louvain. Jo pamokslai ir gebėjimas ginti tikėjimą buvo tiek įtikinantys, jog daugelis atsivertė.

Bellarmino buvo įšventintas kunigu 1570m., tuo metu kai Bažnyčios istorijos bei Bažnyčios Tėvų mokslai buvo apleisti. Norėdamas suvienodinti Bažnyčios doktrinas kad galėtų geriau kovoti prieš protestantų reformatorius, jis pašventė savo jėgas gilindamasis šiose dviejose anksčiau minėtose, bei Šventojo Rašto, mokslo srityse. 1592m. jis buvo paskirtas Romos kolegijos rektoriumi ir 1594m. Napoli miesto provincijolu. 1605m. jis buvo pašauktas atgal į Romą ginti Bažnyčią prieš tuo metu pasirodžiusias erezijas. Jis buvo patarėjas penkiems popiežiams ir tarpininkavo daugelyje kontroversijų. Viena jų garsiausia buvo susijusi su Bellarmine draugo, mokslininko Galileo, mokymais.

Paskutiniuosius gyvenimo metus Šv. Robertas praleido gilindamas dvasinį gyvenimą, dažnai komentuodamas Šventraščio tekstams ir įjungdamas savo mąstymus į rašto darbus bei pamokslus. Jis mirė 1621m., rugsėjo 17d. Paskelbimo šventuoju procesas prasidėjo 1627m., tačiau dėl politikos susijusios su jo raštais, byla užsitęsė iki 1930m. Popiežius Pijus XI paskelbė Šv. Robertą Bellarmine Bažnyčios daktaru 1931m.

Šaltiniai: IN HIS LIKENESS, Rev. Charles E. Yost; SAINTS AND FEAST DAYS, Loyola University Press;
SAINT OF THE DAY, Rev. Leonard Foley, O.F.M., Editor

IŠ KATALIKŲ BAŽNYČIOS KATEKIZMO

Be Kryžiaus nėra kitų laiptų, kuriais galėtume įkopti į dangų.

(Šv. Rožė iš Limos)

#618 Kryžiaus mirtis yra vienkartinė Kristaus auka; Kristus – „vienas Dievo ir žmonių Tarpininkas.“ Tačiau kadangi Jo dieviškasis Asmuo „įsikūnydamas tarsi susijungė su kiekvienu žmogumi,“ „suteikiama galimybė visiems žmonėms, vien Dievui žinomą būdu, įsijungti į šią velykinę paslaptį.“ Jis kviečia savo mokinius pasiimti savo kryžių ir sekti Juo, nes ir Jis kentėjo už mus, palikdamas mums pavyzdį, kad eitume Jo pėdomis. Jis iš tikro nori į savo atperkamąją auką įjungti tuos, kuriems pirmiausia ji skirta. Kilniausiu būdu tai įvyks Jo Motinoje, kuri intymiau už visus kitus bus įjungta į Jo atperkamosios kančios paslaptį.

Šaltinis: katekizmas.lcn.lt

DALINKIMĖS KRYŽIAUS GARBINIMU

Žmogus, kuris mano esąs savarankiškas ir, ištikus vargū ar kančioms, atsisako kitų pagalbos, nėra Kristaus dalis. Toji puikybė, kuri veda jį manyti jog jam kitų žmonių užuojauta ar praktiška pagalba nereikalinga, yra nekrikščioniškas elgesys. Esame pasaulyje, kad vienas kitam padėti. Esame pasaulyje padėti Kristui, esančiam vienas kitame.

Esame čia pasaulyje akiai padėti Kristui, esančiam artime. Turime Jį pažinti tikėjimu, o ne regėjimu. Turime Jam padėti ne vien tuose, kurie panašūs į Kristų savo elgesiu, o dar labiau tiems, kuriuose Kristus yra pasislėpęs: tiems, kuriuos pasaulis smerkia. Juose Kristus, gyvenantis juose, labiausia kenčia; juose be kitų pagalbos Jis neišgali nešti jų kryžiaus.

Simonas Kirenietis sutiko tik tris nusikaltėlius (kurių vienas buvo Kristus) kelyje link mirties. Jis negalėjo žinoti iki kol jis nepaėmė nepažįstamojo kryžiaus, jog tai bus jo paties išganymo paslaptis.

Turime būti pasiruošę nešti našta bet kurio sutikto žmogaus, kuriam aiškiai reikalinga mūsų pagalba, o ne vien tų, kurie "užsitarnavo" ar rodos esantys "užsitarnavę" mūsų pagalbos. Kiekvienas žmogus yra mūsų "reikalas," ir kiekviename žmoguje galimai ar iš tikrųjų esantis Kristus turi pirmąją teisę pagalbai.

Esame čia ant žemės padėti nešti kituose žmonėse paslėptą Kristaus kryžių ir jiems padėti bet kuriuo įmanomu būdu. Gal kaip Simonas turime stiprias fizines jėgas ir galime padėti sunkiu darbu; gal turime materialinių dovanų, kuriomis galime dalintis; gal turime laiko, kurį labiau norėtume skirti sau, bet turime paaukoti Kristui. Gal patys turime kančių. Kančia yra visų brangiausias pinigas. Kūno kančios ar proto kančios, noriai paaukotos Kristui, įgalina Jį nešti atpirkimo kryžių per pasaulį iki amžių pabaigos.

Kančioje randasi viskas, ką Simonas davė: mūsų protą ir kūną, nusivylimus ir savęs sutapatinimą su artimu. Šis paskutinysis yra užuomazga mūsų pačių išsigelbėjimo, būdas kaip neatpažįstamai pakeisti savo kančiose patirtą pavojingą savigailą į meilę artimui, į meilę kuri tiesia ranką į Kristų ir mus išgelbėja.